

Matt.15:29-31, Tacksägelsedagen 2:a årg, 101010

Hade vi varit där tillsammans med allt folket runt Jesus, då hade nog också vi häpnat och jublat. Att se stumma som talar, lytta som blir friska, lama som går och blinda som börjar se igen. Det hör inte till det vanliga. Nej hade vi också varit där så hade nog lovsången klingat, också från våra strupar. Vi hade hänförts över allt det fantastiska och goda som Gud kan göra. Det hade varit en tacksägelsedag i dess rätta bemärkelse.

Tacksägelsedagen, den dag då man gick till kyrkan för att tacka. Nu i början av oktober hade man fått in skörden i lador och jordkällare. Och nu ville man tacka Gud för det som åkrarna gett. Det finns nått fint i det, det finns nått fint i det ödmjuka tacket, kanske nått som gått förlorat. Nej, vi var inte med de där dagarna på berget vid Galileiska sjön och fick se de fantastiska undren med våra egna ögon. Vi är inga bönder som är beroende av att det blir en skörd att bärga också efter den här sommaren. Botandet sköter läkarna och maten hittar vi i överflöd i våra butiker. Hur den egentligen kommit dit, det ligger bortanför vårt synfält. Champinjoner är champinjoner vare sig de kommer från Kina eller Sörmland.

Så här står vi med våran tacksägelsedag och kanske inte längre riktigt vet vad vi ska göra med den. Vad ska vi tacka för? Vem ska vi tacka, vi som så lätt tar det mesta för givet. Och förresten, hur bra har jag det egentligen. Visst finns det liksom en liten sten i skon som ständigt ligger och skaver. En liten sten som gör att jag inte känner mig helt lycklig. För visst är det väl så, lycka är väl en rättighet? Lycka är väl en rättighet? Kanske nått jag förtjänat eller gjort mig rätt till.

Vi har rätt att vara lyckliga, det har vi nog. Vi har rätt att vara lyckliga. Men det är ju inte så, att skulle vi känna något annat så är det genast fel. Skulle vi drabbas av något vi inte vill, så är det fel, både på Gud, livet, på andra eller på oss själva.

Men inte kan det vara så att det är den ständiga lyckan som föder tacksamhet. Inte kan det vara så att lovsången föds av att livet liksom flyter. Är det inte just livets kontraster som ger det glädjefyllda. Är det inte just att se både ljuset och mörkret som föder lovsången. När jag har varit sjuk så vet jag vad det är att vara frisk. När jag har varit ledsen, så blir skrattet och glädjen viktigare. Och även om reklamen och samhället idag säger att det är mer, större och bättre som ger glädje, så är jag inte så säker på att det är så. Och skulle vi titta igenom tacksamhetslapparna i våra korgar, så skulle vi nog än mer stärkas i vår tanke. Det viktiga i våra liv är inte hårdvaran, utan mjukvaran. Visst kan jag vara glad ett tag över min röda fina Volvo. Men är det inte som Märta Tikkanen skrev, "Det är mörkret som ger glädjen djup."

"Det är mörkret som ger glädjen djup." här nånstans tror jag att vi hittar lovsångens innersta väsen. Det är när vi inser att livet är, och får vara både skratt och gråt, liv och död, fel och rätt. Det finns idag en lovsångskultur som växer fram, där Gud liksom ständigt hamnar på tronen. Gud ska ständigt upphöjas, nästan som om det handlade om att blidka Gud. Det är som om man totalt glömde att han en gång har blivit människa, att han blev som en av oss och delade allt med oss. Och då menar jag, delade verkligen allt. Gud är stor, det är inte det jag menar, han är både större och mer annorlunda än vi kan tänka. Men att vara människa, att vara skapad till hans avbild, det är nått oerhört.

Döden och uppståndelsen, ljuset och mörkret, förlåtelsen i vanmakten, helandet mitt i trasigheten. När jag inte kan, inte mäktar eller vill, så finns det ändå nått annat, finns det ändå nått större.

Det finns nog ingen ständig lycka som många, inte minst kristna vill påskina. Livet verkar inte vara sånt. Nej livet är som det är, och det är kanske inte alltid är så mycket att jubla över. Men det finns ett trots allt i den här världen. Ett evangelium, ett budskap, -Livet är större, -Livet är mer! Du behöver inte låtsas vara nån annan, nått annat än den du är. Du är älskad, du är omfamnad och indragen, du är egentligen allt du redan kan önska dig! Resten, det är nog bara fernissa. Och när vi anar eller kanske till och med inser det, då kan lovsången födas. Inte uppifrån utan underifrån. Inte för att vi borde, utan för att vi vill.

Här på nattvardsbordet ligger det en hög med stenar, den är kvar från musikgudstjänsten för alla åldrar tidigare på morgonen. Och det mina vänner, det just de stenarna som tar vid och ropar och jublar om lärjungarna, om vi skulle tystna. Och det är ett uttryck för trotset, när Jesus säger till fariséerna som ville tysta lärjungarnas sång. "Om de tiger, kommer stenarna att ropa".

Lovsången är ett hoppets sång. Det sägs att den sällan sjungs starkare än hos de som lever under förtryck av olika former. Den sjungs med en visshet om att hur det än ser ut för oss, så har Gud ändå inte övergivit. Hur det är ser ut, så har Gud blivit människa och delat deras utsatta villkor. Så är det för andra, och så är det också för oss. Lovsången är också ett hoppets sång också för oss.

Vi delar samma värld, vi delar samma liv. Och frågan är om inte den här världen håller på att hinna ikapp också oss, vi som i alla fall hittills levt i en ganska ombonad del av världen. Vi öppnar våra dagstidningar och undrar vart vi är på väg, hur det kommer att sluta? Det handlar om vår miljö, det handlar om krig och fred, det handlar om hur vi mår, det handlar om vår syn på de som vi upplever som annorlunda.

Men hoppets sång, trotsets sång får också vara vår sång. Hoppets Gud är också vår Gud. Och den Jesus som makten dödade, men som Gud lät uppstå ifrån de döda, den Jesus som sprängde det slutna, som gjorde det omöjliga. Det är också vår Jesus, det är också din Jesus. På berget vid Galileiska sjön, blev för en stund trasigt till helt. Det hade nog varit gott att få vara med, att få se det med egna ögon, men det fick vi inte. Så vart tar vi vägen med vår längtan efter helhet?

Vi har kommit hit idag, här och nu.

Det är gott så mina vänner, det är gott så.